

Царя се сжгласил на това и още заповедал всеки болярин да му занесе по едно гжрне подарък. Така гржнчарът скоро продал стоката си. Останало му само едно гжрне.

Дошел един болярин и запитал:

— Колко искаш за това гжрне?

— Тебе, болярино, много няма да взема — дай двесте гроша.

— Ти луд ли си бе?

— Не сам луд — в ума съм си!

Разсърдил се болярина и си заминал. Мислил, че ще намери друг гржнчар, но нямало. Ами сега как ще се яви при царя без гжрне? Помислил, помислил — няма що да се прави — отива пак при гржнчара.

— Хайде, гржнчарко, дай гжрнето, на ти 200 гроша... То се е видело... Вземи си парите...

— Вземи го, но сега ще платиш за него 500 гроша.

Болярина бил скъперник, жал му било да заплати толкова пари и пак си заминал, без да вземе гжрнето. Надявал се дано намери друго по евтино, но се излггал — никъде нямало гжрнето. Той се чудил, как ще се яви при царя, без да му изпжлни заповедта!

И отишел трети път при гржнчара. А той обикалял около колата и си подсфирквал.

— Хайде дай гжрнето ще дам 500 гроша.

— Сега го не давам и за хилядо гроша. Не искам пари.

— А що искаш?

— Искам да ме возиш в колата оттук дори до палата и ще ти го дам даром — без пари...

Нямащо да се прави. Болярина постоял, повздишал, па се сжгласил.

Гржнчара изпрегнал конете и седнал в колата, а болярина ги уловил с ржце и ги потеглил към царския палат.

Така гржнчара се возил и си пеял. Като наближили палата, той запеял още по-силно.

Чул го царя, излезъл да види, кой пее и рекъл:

— О, добре дошеп, гржнчарю!